

μεν χωρίς κἀνένα δυστύχημα, ὥς τὸ ὑπόσχομαι.

— Εἶμαι ἐτοιμή, εἶπεν ἀπλῶς ἡ Θηρεσία.

— Καὶ σύ, Μάρθα;

— Ἐγώ, θὰ κάμω ὅ,τι θέλετε, ἀπῆντησεν ἡ μικρὰ ἀνεγείρουσα τὴν κεφαλὴν. Σὲ γνωρίζω καλὰ τώρα, σὲ εἶδα μαζί μὲ τὸν πατέρα.

— Ἐλπίζω αὖριον νὰ ἀγκαλιάσῃς τὸν πατέρα σου, ἐπιθύρουν ὁ Πιεδοῦσης.

Καὶ ἀνεγείρας τὴν παιδίσκην εἰς τοὺς βραχίονάς του, ἔθεσεν αὐτὴν ἐφ' ἐνὸς βραχίονος.

[Ἐπεται συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Στιγμὰς τινὰς πρότερον ἔτρεμε καὶ εἰς τὴν σκέψιν μόνην συναντήσεώς τινος μετὰ τῆς Χάριτος; ἤδη ἐσχεδιάζεν ἀσφαλῆ τινα τρόπον ὅπως συναντήσῃ κρυφίως τὴν ὑπ' αὐτῆς ληστευθεῖσαν τῶν δικαιωμάτων της.

Πράγματι... δὲν ἔπρεπε νὰ χάνῃ καιρόν... Ἐπρεπε νὰ ἴδῃ τὴν Χάριτα, αὐθημερόν μάλιστα, ἐὰν ἦτο τοῦτο δυνατόν. Καὶ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἐπιούσαν τὸ βραδύτερον.

Προσέβλεψε μηχανικῶς περὶ αὐτὴν, ἐνδοιάζουσα νὰ ἐγκρίνῃ τὸ διαβήμα τῆς τοῦτο.

Τὸ βλέμμα τῆς ἔπεσεν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιριστηρίου.

Μήπως ἦτο ὀφθαλμαπάτη;

Εἶχεν ἀληθῶς ἴδει τὴν θύραν κατ' ἀρχὰς διηνεωγμένην... καὶ αἰφνιδίως κλεισθεῖσαν αὖθις, ὅπως ἀθροῦδως καὶ ἀνεπιστῆτως.

Μήπως ἦτο πλάνη, ἢ μήπως πράγματι εἶχεν ἀκούσει, ταῦτοχρόνως, ὅπισθεν τῆς ἦχον φωνῆς ὁμιλοῦσης ἐν τῷ θερμωστέῳ; Περιέμενεν.

Αἱ φωναί... ἐὰν τὰς εἶχε πραγματικῶς ἀκούσει... δὲν ἔφθανον μέχρις αὐτῆς.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν αἰθούσαν τοῦ σφαιριστηρίου, ὅπως ἐξακριβώσῃ τὴν πρώτην ἀμφιβολίαν της.

Ἦψου ἤδη τὴν χεῖρα, ὅπως ἀνοίξῃ τὴν θύραν...

Οἱ ἦχοι τῆς φωνῆς ἤρχισαν αὖθις.

Ὡμίλουν, καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰς λέξεις.

— Δὲν ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε διαταγὴν τινα, κύριε; ἠρώτησεν ὁ εἰς τῶν ἀνδρῶν, διότι πράγματι ἦσαν δύο ἄνδρες οἱ ὁμιλοῦντες.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ἕτερος.

Ἡ Μέρση ἐφρίκασε καὶ ἠρυθρίασεν ἐλαφρῶς, διότι ἀνεγνώρισε τὴν δευτέραν τὴν φωνήν.

τὴ πλησίον τῆς αἰθούσης τοῦ σφαιρίου, διστάζουσα πάντοτε.

Μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν, ἡ φωνὴ τοῦ Ἰουλίου Γκραῦ ἠκούσθη ἐκ νέου, ἀλλὰ πολὺ ἑγγυτέρα.

— Εἰσθε αὐτοῦ, θεῖα μου; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ νεαρὸς κληρικός.

Οὐδεμία ἀπάντησις.

Ἡ Μέρση ἔτρεμε.

Φυσικῶς, ὁ Ἰούλιος ἐπανέλαβεν ἡχηρότερον:

— Εἰσθε αὐτοῦ; Ἐχω καὶ τι νὰ σὰς εἶπω.

Ἡ Μέρση κατέβαλεν ὑψίστην προσπάθειαν καὶ ἀπεκρίθη.

— Ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν εἶνε ἐδῶ.

Ταῦτοχρόνως ἐστράφη πρὸς τὴν θύραν τοῦ θερμωστέου καὶ εἶδε τὸν Ἰούλιον Γκραῦ ἐπὶ τῆς οὐδοῦ.

Προσέβλεψαν ἀλλήλους χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προσφέρωσι.

Ἡ κατὰστασίς των ἦτον ἐξ ἴσου δυσχερὴς καὶ δι' ἀμφοτέρους... καίτοι διὰ λόγους ἐκ βάσεως διαφόρους δι' ἕκαστον.

Ὁ Ἰούλιος τὴν ἐπανέβλεπεν... αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ὤφειλε ποτὲ νὰ μὴ ἴδῃ πλέον.. αὐτὴν, τὴν ὁποίαν ἠγάπα.

Ἡ Μέρση ἐπίσης τὸν ἐπανέβλεπε... τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον τοσοῦτον ἐφοβεῖτο, τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου αἱ ἐνέργειαι καὶ πράξεις τῇ ἐφάνιντο ὅτι ἐστρέφοντο κατ' αὐτῆς, καὶ παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐπίστευε τοῦλάχιστον ὅτι ἦτο αὕτη ὑποπτος.

Ἐφ' ᾧ ἡ Μέρση ὠμίλησε πρώτη:

— Μήπως ἠλπίζετε ὅτι θὰ εὐρίσκετε ἐδῶ τὴν Λαίδην Ζάνετ; ἠρώτησε βεβιασμένως ἡ Μέρση.

Ἐκεῖνος τῇ ἀπῆντησεν, ἔτι μᾶλλον βεβιασμένως.

— Μάλιστα, ἀλλ' ὀλίγον ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι δύναμαι νὰ τὴν ἴδω καὶ ὅποτε ἄλλοτε.

Καὶ ἡτοιμάζετο ν' ἀποσυρθῇ εἰπὼν ταῦτα.

Ἡ Μέρση ἔβη πρὸς αὐτὸν μετ' ἀέλπιδος ἀποφάσεως, ἐννοοῦσα νὰ τὸν κρατήσῃ, προδιατεθειμένη ἴσως καὶ νὰ ἐξηγηθῇ πρὸς αὐτόν.

Ἡ βεβιασμένη ἀναχώρησίς του, ἡ παράδοξος στενοχωρία τῶν τρόπων του, τὰ πάντα τὴν ἐνίσχυνον εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι ἐκεῖνος μαντεύσας αὐτὸς μόνος τὴν ἀλήθειαν, τὴν κατεδίκαζε.

Καὶ ἂν ἀληθῶς οὕτως εἶχε τὸ πρᾶγμα; Ἐὰν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εἶχεν ἀνακαλύψει τι, ὅπερ νὰ ἔθετεν αὐτὴν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν διάθεσίν του, πᾶσα ἀπόπειρά της ὅπως φέρῃ τὴν Χάριτα εἰς σημεῖον νὰ διακυβέσῃ τὰ πάντα δι' ἐνὸς συμβιβασμοῦ, καθίστατο ἀνωφελές. Ἡ ἀπώλειά της ἦτο γεγονός.

Τὸ πρώτιστον καὶ ζωρότερον ἐνδιαφέρον τὴν στιγμὴν ταύτην ἦτο λοιπὸν ν' ἀνακαλύψῃ καὶ αὕτη τι ἐκ τῶν περὶ αὐτῆς σκέψεων του.

Ἐπρεπε νὰ γνωρίσῃ τί περὶ αὐτῆς ἐσκέπτετο ὁ Ἰούλιος Γκραῦ.

Ἡθέλησε νὰ φθάσῃ εἰς τοῦτο ἀποτόμως καὶ ἀμέσως, διότι ἡ ἀγωνία μιᾶς ἀναβολῆς, ἡ διάρκειά της ἀβεβαιότητος τὴν ἐθανάτωνεν.

Ἐρρίφθη λοιπὸν σχεδὸν ἔμπροσθέν του καθ' ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἦτο ἕτοιμος ν' ἀπέλθῃ.

— Ἡ λαίδη Ζάνετ δέχεται τὴν στιγμὴν ταύτην ἐπισκέψεις τινὰς, τῷ εἶπε μετὰ βεβιασμένου μειδιήματος. Ἐὰν θέλετε νὰ τὴν περιμείνητε ἐδῶ, θὰ ἐπιστρέψῃ πολὺ ταχέως.

Ἡ ἀγωνία ἦν κατέβαλλεν, ὅπως τῷ ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν τῆς εἶχε προκαλέσει παροδικὴν τῶν παρειῶν τῆς ἐρύθρωσιν.

Ὅσον δ' ἐξηντημένη, ἄτονος καὶ ἰσχνὴ ἂν ἦτο, τὸ θέλητρον τῆς καλλονῆς της ἦτον ἀκόμη ἐπαρκῶς ἰσχυρόν, ὅπως τὸν ἐλύσῃ καὶ τὸν κρατήσῃ, παρὰ πᾶσαν τὴν θέλησίν του.

Ἐκεῖνος πᾶν ὅ,τι εἶχε νὰ εἶπῃ πρὸς τὴν Λαίδην Ζάνετ ἦτο, ὅτι εἶχε συνομιλήσει μετὰ τινος κηπουροῦ ἐν τῷ θερμωστέῳ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε δώσει ἐπιμελῶς τὰς δεούσας παραγγελίας του ὡς καὶ εἰς τὸν θυρωρόν.

Ἡδύνατο ὅθεν νὰ γράψῃ ταῦτα, ν' ἀφήσῃ τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν λαίδην Ζάνετ καὶ ν' ἀπέλθῃ τοῦ μεγάρου της.

Χάριν τῆς γαλήνης τοῦ πνεύματός του καὶ πρὸς καθυσύχασιν τοῦ πρὸς τὸν Ὁράτιον καθήκοντός του, δὲν ἠδύνατο καὶ δὲν ὤφειλε νὰ πράξῃ ἄλλως.

Τὸ καλλίτερον ὅπερ εἶχε νὰ πράξῃ, ἦτο νὰ προφασισθῇ οἰανδήποτε αἰτίαν ὅπως ζητήσῃ εὐλογοφανῆ συγγνώμην καὶ νὰ ἀπέλθῃ ἀμέσως μακρὰν τῆς Μέρσης.

Ἡθέλησε νὰ τὸ πράξῃ, ἀλλὰ δὲν εὗρε ποσὸς ἐν ἑαυτῷ τὴν πρὸς τοῦτο ἰσχύν.

Ἐσκέφθη ὅτι τῷ ἐπετρέπετο νὰ βλέπῃ τοῦλάχιστον τὴν νεάνίδα.

Καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἦτο ἤδη ἡττημένος.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Μέρσης συνήντησαν τοὺς ἰδικούς του. Ἐταπεινώσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἐὰν δὲν φαίνωμαι ὀχληρὸς, ἐφέλλισε, θὰ περιμείνω ἐδῶ τὴν θεῖαν μου, ὡς εἴχετε τὴν καλωσύνην καὶ νὰ μοι προτείνητε.

Ἐκεῖνη παρετήρησε τὴν στενοχωρίαν του καὶ ἐξηκρίβωσεν ὅτι ἐβίαζεν ἑαυτὸν νὰ μὴ τὴν βλέπῃ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, προσβλέψαντες αὐτὴν πρὸς στιγμὴν, ἐταπεινώθησαν πάλιν. Οἱ λόγοι τῷ ἔλειπον, ἡ δὲ καρδιά του συνεσφίγγετο.

— Ἐὰν τὸν βλέπω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐσκέπτετο ἐκεῖνη, θ' ἀναγκασθῶ νὰ πέσω εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τῷ ἐξομολογῶ πᾶν ὅ,τι ἔπραξα.

— Ἐὰν ἐξακολουθῶ νὰ τὴν βλέπω, ἐσκέπτετο ἐκεῖνος, θ' ἀναγκασθῶ νὰ γονυπετήσω πρὸ τῶν ποδῶν της καὶ τῇ ὁμολογήσω πᾶν ὅ,τι μὲ κάμνει νὰ αἰσθάνωμαι.

Δι' ὃ, τοὺς ὀφθαλμούς πάντοτε κάτω νεύων, τῇ προσήνεγκεν ἔδραν.

Ἐκεῖνη, ἐπίσης, πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς της τηροῦσα τεταπεινωμένους, ἔλαβε τὸ κάθισμα, εὐχαριστήσασα αὐτὸν σιγηλῇ τῇ φωνῇ.

Κατόπιν έμεσολάβησε νεκρική σιγή.

Δέν ήδύνατο νά υπάρξη πληρεστέρα ταύτης παρενόησις μεταξύ δύο ανθρώπων πλάσμάτων.

Τό κίνιστρον τοῦ έργοχειρου της εύρίσκετο πλησίον τῆς Μέρσης· έλαβεν όθεν αὐτό καί όπως λάβη τόν άπαιτούμενον χρόνον ένα συνέλθη, προσεποιήθη ότι συνήρμοζε τὰς κλωστὰς τῶν έγχροών μαλλίων της.

Ο Ιούλιος έστατο όρθιος όπισθεν τοῦ κλητῆρός του, καλύπτων αὐτήν όλην διὰ τῶν βλεμμάτων του γηθοσύνης, τὰ χαρίεντα θεωρῶν χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου της καί τόν μεγαλοπρεπή πλοῦτον τῆς κόμης της.

Κατέκρινεν έαυτόν ως τόν άσθενέστερον πάντων τῶν άνδρῶν, ως τόν έπιβουλότερον τῶν φίλων, διότι έμενε παρ' αὐτῇ.. καί έν τούτοις έμενεν.

Η σιγή έξηκολούθει.

Η θύρα τῆς αίθούσης τοῦ σφαιριστηρίου διηνοιχθή έκ νέου άθρούδως, έφάνη δ' ώτακουστοῦσα ή στυγνή τῆς Χάριτος μορφή...

Τήν αὐτήν εκείνην στιγμήν, ή Μέρση, άναλαβοῦσα τὸ θάρρος της, ώμίλησε :

— Δέν θέλετε νά καθήσετε ; ήρώτησε μετά γλυκύτητος.

Αλλά δέν προσέβλεψε ποσῶς τόν νεαρόν ίερωμένον. Ήτο, κατὰ τὸ φαινόμενον, πολύ άπησχολημένη εἰς τήν συναρμολόγησιν τῶν μαλλίων της.

Εκείνος έκαμε κινήσιν τινα, όπως καθήση εἰς έδραν, πλησίον της εύρίσκομένην καί τότε παρετήρησε καί οὗτος κινουμένην τήν θύραν τῆς αίθούσης τοῦ σφαιριστηρίου, τήν όποίαν έκλεινε τήν στιγμήν εκείνην ή Χάρης Βράδον.

— Μήπως εύρίσκεται κανείς εἰς τὸ δωμάτιον εκείνο ; ήρώτησεν άποτεινόμενος πρὸς τήν Μέρσην.

— Άγνοῶ παντελῶς, άπεκρίθη εκείνη, αλλά άπό όλίγων ήδη στιγμῶν μοι έφάνη ότι ή θύρα εκείνη ήμίνοιζε καί έκλεισε πολλάκις.

Ο Ιούλιος διηυθύνθη όπως παρατηρήση καί έξετάσῃ έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ, ότε ή Μέρση άφῆκεν έκουσίως της νά πέσῃ μία πολύπη μαλλίνου χρωματιστοῦ νήματος. Εκείνος έκυψεν όπως τὸ λάβῃ χαμῶθεν καί τῇ τὸ άποδώσῃ, καί τοιούτοτρόπως άπώλετο χρόνος τις.

Όταν ήνοιξε τήν αίθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου παρετήρησεν ότι ήτο κενή αὕτη.

Ήτό τις όμως εκεί άναμφιδόλως, όστις έγκρίως είχαν άπομακρυνθῇ καί κρυβῇ, όπως μὴ φωραθῇ.

Εκ τῆς ήμικεκλεισμένης θύρας τοῦ κινιστηρίου έφαινετο καί τοῦτο κενόν.

Τρίτη θύρα ήτο άνοιχτή. Η φέρουσα εἰς τὸ προαύλιον καί εκείθεν εἰς τόν κήπον.

Ο Ιούλιος έκλεισε διὰ τῆς κλειδὸς τήν θύραν ταύτην καί έπανῆλθεν εἰς τὸ έστιατόριον.

— Έν μόνον πράγμα ύποθέτω, εἶπε πρὸς τήν Μέρσην, ότι οὐδεμία θύρα ήτο

γύρω κλειστή, καί ότι έσχηματιζέτο πρὸς τὸ προαύλιον ρεῦμα άέρος.

Εκείνη παρεδέχθη σιωπηλῶς τόν συλλογισμόν τοῦτον.

Αλλ' ό Ιούλιος δέν έφαινετο εύχαριστημένος έξ έαυτοῦ. Επί τινα στιγμήν προσέβλεψε βεβιασμένος γύρω του, καί μετ' όλίγον τὸ θέληγτρον τῆς Μέρσης τόν κατέλαβεν έξ όλοκλήρου καί άπαξ έτι έθεώρησε τόν χαρίεντα λαίμῶν καί τήν πλουσίαν κόμην της.

Η Μέρση έμάντευσεν ότι εἶχεν άληθῶς δελεάσῃ τόν Ιούλιον καί ότι τόν συνεκράτει άκοντα έν τῷ δωματίῳ εκείνῳ· αλλά τῇ άπελείπετο θάρρος, όπως έπιζητήσῃ έξήγησιν τινα. Έμεινε λοιπόν προσηλωμένη παρά ποτε εἰς τὸ έργόχειρόν της, τόσον προσηλωμένη ώτε νά μὴ δύναται νά όμιλῇ.

Η βραιλέουσα σιγή εἶχε καταστή άφόρητος.

Ο Ιούλιος διέκοψε τήν σιωπήν διὰ κοινοῦ τινος τύπου, έρωτῶσα τήν ψευδῇ Χάρिता περί τῆς υγείας της.

— Είμαι ήδη τόσον καλά, ώστε έντρέπομαι διὰ τήν άνησυχίαν καί τήν όδύνην τήν όποίαν ύπέφερον δι' έμέ οι φίλοι μου, άπεκρίθη αὕτη. Σήμερον κατήλθον τοῦ δωματίου μου διὰ πρώτην φοράν καί προσπαθῶ νά έργασθῶ όλίγον.

Καί έρριψε πάλιν διαρκῇ τὰ βλέμματά της επί τοῦ κινίστρου τοῦ έργοχειρου της. Τὰ διάφορα εἶδη τῶν μαλλίων, άτινα εύρίσκοντο έν αὐτῷ συνέκειντο έκ τολυπῶν καί νημάτων άναμιξ, τὰ νήματα δέ ήσαν πολύ περισυμπεπλεγμένα.

— Ω ! τί άταξία ! άνέκραξεν ύπομειδισα. Πῶς θὰ τὰ τακτοποιήσω αὐτά ;

— Αφήσατέ με νά σᾶς βοηθήσω, τῇ εἶπεν ό Ιούλιος.

— Σεῖς ;

— Διατί όχι ; ήρώτησεν εκείνος, άναλαμβάνων τὸ πρωτοτύπως εύθυμον καί χάριεν ήθός του. Λησμονεῖτε ότι κατέχω τόν έκκλησιαστικόν εκείνον βαθμόν, όστις μοι χορηγεῖ τὸ πρινόμιον νά γίνωμαι χρήσιμος πλησίον παντός νέου ;

Έλαβεν ύπὸ τοὺς πόδας του ύποπόδιον καί ήρχισε νά τακτοποιῇ τὰ νήματα.

Μετά τινα στιγμήν τὰ μαλλία περιετυλίχθησαν επί τῶν δακτύλων του, έπαρυσάσε δέ τήν μίαν άκραν ένός νήματος πρὸς τήν Μέρσην, όπως άρχίσῃ νά τὸ τυλίσῃ.

Πάντα ταῦτα ήσαν τόσον άπλᾶ καί τόσον φυσικά, ώστε ή Μέρση ήσθάνθη έλλείποντα τόν φόβον, τόν όποιον τῇ ένέπνεεν εκείνος. Ήρχισε λοιπόν νά τυλίσῃ εἰς τολύπην τὰ νήματα. Καί πράττουσα τοῦτο, έτόλμησε νά εἶπῃ τι, όπερ θὰ ήνάγκαζε τόν Ιούλιον νά προδοθῇ, εάν άληθῶς ύπώπτευσεν τήν άλήθειαν.

— Αφοῦ έτύχατε παρὼν όταν έλιποθύμησα, θὰ μ' εύρετε, άληθῶς, πολύ όλιγόψυχον, άκόμη καί ως γυναῖκα.

Εκείνος έσεισε τήν κεφαλήν.

[Έπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταί έγγράφονται εἰς τὰ « Έκλεκτὰ Μυθιστορήματα » κατὰ πᾶσαν έποχήν. Φύλλα προηγούμενα εύρίσκονται έν τῷ γραφείῳ ήμῶν, εἰς πάντα τὰ Ύποπρακτορεῖα τῶν Έφημερίδων, καί τοῖς κ.κ. Άνταποκριταῖς ήμῶν.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ έν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν έν ταῖς έπαρχίαις καί τῷ έξωτερικῷ έπιθυμούντων νά άποκτήσωσιν αὐτά, έλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Έλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

« Αἰγυπτία Βασιλόπαις » μυθιστορία Ιστορική, ὑπὸ Γεωργίου Έβερς, μετὰφρ. ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καί Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5 50 [6]

« Η μυστηριώδης Συμμορία », μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2 [2,20]

« Η Ναζίζ Μαριάνθη » μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

« Περιδεῖα τῆς Γῆς εἰς 80 ήμέρας » μυθιστορία 'Ιουλίου Βέρν..... Δρ. 1,70' (2)

« Ο Ἀρχων τὸ Κόσμου », μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)

« Αἱ τελευταῖαι ήμέραι τῆς Πομπηίας » μετὰφρ. Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)

« Έξομολόγησις ένός Ἀββᾶ » μυθ. Δρ. 150 (160)

« Τυχάιον Συμβάν », διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (1,40)

« Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων », μυθιστορία Pierre Zaccane..... Δρ. 4 (4,20)

« Τὸ τέκνον τοῦ Έραστοῦ » καί « Η άνυμφος μήτηρ » (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία Α. Matthey (Arthour Arnold) Δρ. 3 50 (4)

« Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού » καί Τὸ άνθος τῆς Ἀλόης » (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία Ι. Φ. Σμίθ. Δρ. 3 25 (3,75)

« Ο Ἀδικηθεὶς Ρογήρος », μυθιστορία 'Ιουλίου Μαρύ, 2 τόμοι έκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)

« Ἀττικά Νύκτες ». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... Δρ. 2 (2,20)

« Ἐλπνική » έθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνική μυθιστορία ὑπὸ Έπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)

« Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ », μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)

« Ο Ἀγνώστος τῆς Βελλεβίλης », μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2,50 (2,70)

« Ο Ἰππότης Μάιος », μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70)

« Η διδασκάλισσα », μυθιστορία Εὐγενείου Σύη..... Δραχ. 3 (3,20)

« Τὰ γάγια μας », κωμῳδία Π. Λαζαρίδου ήθοποιού..... λ. 70 (80)

« Ο παπᾶ — Κωνσταντίνος », μυθιστορία Ἀλεβδ..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Η Ἀδελφούλα », μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)

« Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάрту », μυθιστορία Pierre Zaccane (τόμοι δύο).... Δρ. 3 (3,30)

« Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης », μυθιστορία Η. Emille Chevalier..... Δρ. 1,50 (1,70)

« Η Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6,60]

« Η Σειρήν », μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπέν..... Δρ. 1,50 [1,70]

« Τὸ Τριακοσιδραχμον Έπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λ. 50 [60]

« Παράπτωσις καί Μεταμέλεια », ήτοι « Άπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ — Μερβίλλ », μυθιστορία Maximilien Perrin (όλόκληρον τὸ έργον μᾶς..... 3,5